

החברותא

בס"ד ערש"ק פר' מצורע ה' ניסן תשס"ח

החברותא גטאן פנימי לחברים גליון מס 328

פנינים יקרים - פסח

כי אם צלי אש ראשו על כרעיו ועל קרבו (שמות יב, ו) סדר העבודה היא ראשית בבחינת צלי אש שירגיש בלבו גודל רוממתו יתברך כי ה' אלקיך אש אכלה הוא ואח"כ ישפיל ויכניס אליו יתברך את ראשו, את כל גופו כרעיו וקרבו בתכלית ההכנעה והשפלות לפניו יתברך.

ועברתי בארץ מצרים כלילה ההוא והכיתי כל בכור וגו' (שמות יב, יב) איתא במדרש (שמי"ד טו) כמה גדולה חיבתן של ישראל שנגלה להם הקב"ה במקום ע"ז וטינופת ומקום טומאה, ולכאורה לא מובן מה שייד אצל הקב"ה מקום טומאה הלא הוא בבחינת כל טינופת לא יטנפוץ - אלא ר"ל אם כי היה חשש שע"י התגלות האור יטמאום בגאות, אך בשביל חיבתן של ישראל ירד הקב"ה והצילם ע"י דם פסח ודם מילה הרומזים על ההכנעה.

ברוך המקום ברוך הוא וכו' (הגדה של פסח) הזכיר כאן ד' לשונות כנגד ד' בנים ברוך המקום כנגד החכם היודע כי הקב"ה מקומו של עולם ואין העולם מקומו. ברוך הוא כנגד בן רשע שאין הקב"ה אצלו בבחינת ברוך אתה אלא ברוך הוא. ברוך שנתן תורה לעמו ישראל כנגד בן התם יושב אהלים שיש לו ערך כמו החכם בכח תמימותו. ברוך הוא כנגד אינו יודע לשאול שאין לו שום ידיעה והשגה וצריכים להשפיע עליו כמ"ש את פתח לו.

וירעו אותנו המצרים וגו' (דברים כו, ו) המצרים הכניסו בנו רע. ועוד זאת ויתנו עלינו עבודה קשה שעבודת ה' נעשתה קשה עלינו ע"פ פתוים שונים, פעם אומרים לנו בחומר הנך שקוע בחומרות ואיך אתה שייך לעבודת ה' ופעם אומרים בלבנים הכל לבן אצלך והנך בסדר גמור.

שבת הגדול י"ל ענין גדלות השב"ק כעין גדלות אהרן כהן גדול שהיה אוהב שלום וכו' אוהב את הבריות ומקרבן לתורה שכל המשכן ועניני הקרבנות היה לתקן העיוות, ע"כ היה הכרח שיהיה נדנוד חטא באהרן שיכל להעלות הצבור אף הפחותים - בשבת הגדול יען שהוא מפתח לגאולה שלימה מתקריבים המלוכלכים ביותר ומתעלים, זהו גדלות שלא ידח שום נדח כמאמרם שרצונו יתברך לדור עם הדכא ממש על כן מקבל ברצון מחשבת הטוב מצרפה למעשה.

שבת הגדול יש לומר טעם קריאת שם שבת הגדול שמבואר בריש ברכות תפלין דמרי עלמא כתוב בו כי מי גוי גדול אשר לו אלקים קרובים אליו וגו', כי היו כמה בני אדם גדולים בחשיבות בלעם ונבוכדנצר אשר ע"י הגדלות זחה דעתם ונטרדו, כי כח זה רק בישראל אשר אחר שמגדילים אותם מוסיפים הכנעה ולכן נקראין גוי גדול. ולכך בשבת הגדול שלא זחה דעתם ע"י כל הקירובות וכל הנפלאות התלהב השב"ק מהכנעת כלל ישראל וזכה להיות הבן זוג של כלל ישראל.

נוהגין להניח פתיתי חמץ במקום שימצאו שם הבורקים (או"ח סי' תלב) ונראה שנהגו המנהג הקדוש הזה מפני שעיקר הביעור חמץ הוא היצה"ר, ולזה הנהיגו להניח חמץ להראות שבודאי יש בו עדיין עון וחמץ הוא היצה"ר, כי אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא כי האדם שמחזיק עצמו שתיקן הכל בודאי לא התחיל לעבוד את ה' - כי הגאווה הוא חטא גדול ביותר ולזה נוהגים להניח פתיתי חמץ להראות כנ"ל כי בודאי לא תיקן הכל.

וכל מקום שאין מכניסין בו חמץ אין צריך בדיקה (פסחים א, א) נראה הרמז דהנה יש בני אדם שאינם משגיחין על מעשיהם רק על מעשים של בני אדם אחרים ולזה מזהיר התנא מקום שאין מכניסין בו חמץ אין צריך בדיקה כלומר שאין לעשות רק שישגיח על מעשיהם של אחרים רק שיתקן וישגיח על מעשיו.

(עבודת ישראל)

פסח כשר ושמח

שיחת הרא"ע זצ"ל פירשט חוקת תפילת נכתב ע"י א.א.

אדומה תמימה אשר לא עלה עליה עול". 'פרה' מורה על בחינת בהמה, וכמו כן 'אדומה' מורה על תכלית הבהמיות כמו עשיו שנאמר בו "ויצא הראשון אדמוני", "הלעיטני מן האדום האדום הזה", שהוא לגמרי לא היה אנוש, הוא היה התגלמות הבהמה. ו'פרה אדומה' היא שלימות הבהמיות שאין בה אפילו שתי שערות שחורות. וזהו "אשר לא עלה עליה עול", דהיינו שהוא לא מרגיש את מציאות העול שלו, כמו בהמה שעובדת עבור האדון שלה מבלי להרגיש מאומה. והיינו שמתוך שהאדם מגיע להכרת הבהמיות שלו, מזה בא לביטול המציאות, וכאשר הוא מופשט מן המציאות ואינו מציאות לגמרי אז הוא יכול להגיע למציאות הקדושה, שהוא נאחז במציאות הקדושה ונעשה כולו קדושה, הגוף נהפך להיות נפש. ורק אם הוא כולו בהמיות כמו פרה אדומה, ויצא ממציאותו לגמרי, והוא ממש בבחינת בהמה שלא מרגיש שום עול, אז נהיה הגוף בחינת נפש. וכך הוא יכול להגיע ללשמה. בלאו הכי לא שייך להגיע ללשמה.

הצדיק אמת הוא בבחינת "פרה אדומה אשר לא עלה עול", ודאי יש עליו עול מלכות שמים, רק שהוא בבחינת בהמה שלא מרגיש את העול מתוך שהוא בטל במציאות וכל כוחותיו הם ממציאות נעלם. וכל זה הוא מחמת שהוא "פרה אדומה", שיש לו את כל הבחינות של "האדום האדום הזה" בשלימות, ואפילו שתי שערות שחורות אין בו, כמו שנאמר "אין מתום בבשרי מפני זעמך". בכוז בחינה חי הצדיק אמת, ולכן הוא בטל במציאות. רק כשהאדם מגיע לדרגה זו אז נקרא תורה לשמה, שאז הוא כולו נתהפך למציאות הקדושה, שזה ההיפך הגמור ממציאותו שהיא מציאות הקנאה והטומאה. וכל עוד שלא הגיע לביטול הזה אינו יכול להשיג בחינת "לשמה". וזהו שאמר דוד "בהמות הייתי עמך", ר"ל האיד אפשר להגיע ליהייתי

כל ימיו של רבי עקיבא, גם בארבעים שנה שהיה עם הארץ לא לקק דבש (האט נישט גילעקט הוניג). ואח"כ הלך ללמוד שנים עשרה שנה ועוד שנים עשרה שנה עד שהעמיד עשרים וארבע אלף תלמידים, וכולם נלקחו כהרף עין, בפרק זמן קצר שבין פסח לעצרת, ולא היו לו טענות על כך, ואח"כ לבסוף הגיע לכלות הנפש בעת שסרקו את בשרו במסרקות של ברזל. ומזה אנו רואים איך היא הדרך להגיע ל"לשמה". דהיינו, שאם אדם עובד על עצמו ומגיע לביטול עצמו בבחינת "ונחנו מה", אז יוכל ללמוד תורה לשמה. כי אדם שנמצא בכוז מדריגה לא הוא לומד תורה, הוא כבר לא מציאות, הגוף שלו נהפך לכלות הנפש, רק התורה שהוא לומד היא תורה לשמה. כל זמן שהוא קיים והוא לומד, אין זו תורה לשמה.

העולם אומרים "סוד מרע" על ידי "ועשה טוב", כלומר עשה טוב וממילא תסור מרע. האמת היא שלדבר מסור מרע אין זה דבר קשה, אבל קשה מאד להגיע בפועל לסוד מרע. כי 'סוד מרע' פירושו שהאדם חי בכוח ביטול שהוא לא מציאות בעולם הזה, הוא חי בעולם רק בגלל שהרבש"ע רוצה תהלה מחומר, והיינו שהגיע ל"לשמה", הוא לא חי בעולם הזה עם גופו, ומה שבכל זאת הוא נמצא בגוף, זה בגלל שלכל צדיק אמת יש שרשים שהוא צריך לתקן, שרשים שנדחו במקומות נדחים, ובכדי שיוכל להגיע לשם ולתקן אותם צריך שיחיה בעולם הזה, במציאות הזו שנקראת "גוף". אבל הוא כשלעצמו אינו במציאות הגוף כלל, מכיון שהוא נמצא בכלות הנפש, שזו היא בחינת מסרקות של ברזל, כי ללא עינויים אי אפשר להגיע לשם. ולכן אמר דוד המלך "טוב לי כי עונתי למען אלמד חוקיך"

מפרשת השבוע [חוקת] אנו למדים מהי המציאות הזו של "לשמה" שאליה צריך להגיע. "דבר אל בני ישראל ויקחו אליך פרה

שעובד לבטל את עצמו לא מחפש תירוצים, להיפך, הכישלון הזה מראה לו שכל הצלחותיו הקודמות היו רק רחמים. ומדוע הרבש"ע שלח לו כזה כשלון? בין אם זה נגר בעבודת העץ שלו, או שיש לו קושיה בלימוד שאינו מצליח להסתדר, הכל בגלל שבדבר הזה נמצאים הניצוצות מעץ הדעת שעליו לתקן, וע"י שמבין את זאת ומקבל זהו התיקון של נפשו. אבל כאשר הוא הולך בדרך הטבע הוא אומר לנפשו לו היה לי את העסק של פלוני הייתי מצליח, והקנאה התאוה והכבוד מוציאים את האדם מן העולם. לכן כל אחד צריך להכיר שאין מקרה בעולם כלל, וכל מכשול או כשלון מעורר אותו להביאו לתכלית הביטול. והתיקון נפש שלו.

אבל זה מאד קשה. כי זה שנכנס עמוק בדרך זו אין פחד יותר גדול מפחדו שלא יפול בכל נשימה ונשימה. כי בעמקי הקליפה יש סערת מאד חזקות. והעבודה שלו היא להכנס בעמקי החושך. לא לראות שהוא מצליח ומבין את הסוגיה ומה נהיה אור, ובדרך זו להשיג את מציאות הקדושה. כי אם אדם רוצה להשיג את מציאות הקדושה עליו להכיר את עצמו ולחפש את החושך שלו, ומה יותר שיעמיק בעצמו ימצא יותר את חשכותו, ובתוך החושך הזה זורח אור הקדושה. בעולם הטבע מי שנכנס לכזה חושך שם קץ לחייו, כי כל חייו הם מקריים ולכן הוא מרגיש שהוא במיצר. אבל הצדיק שחי באמונה מחפש בכל דבר להגיע לתכלית, וכשהוא נמצא בכזה מיצר "מן המיצר קראתי קה", ובזה הוא מהפך את החושך לאור בחינת ענני במרחב י-ה.

וההסבר בזה הוא, שהרי כל אדם הוא חלק אלוהי ממעל שנתלבש בגוף אדם, וניתנה לו בחירה לבחור בטוב או ברע. והיה, אם הוא הולך בדרכי האמונה, הרי זה אור, ובאם לאו זהו חושך. כי שורש חיות הקליפה הוא מהאדם שהולך בהיפך הקדושה, מזה נהיה קליפה, והחיות הפנימית שלו היא מהוה את הקליפה

עמד, ע"י 'בהמות', שהוא בבחינת בהמיות.

האדם הזה שיצא מהבהמיות שלו, שהגיע לכוז שלימות הגוף, אין לגוף שלו אחיזה בכח עצמו, והוא צריך להיות נאחו מהנפש, ובלא זה אין קיום לגוף של הצדיק אמת. ומדוע באמת הוא צריך להחזיק את הגוף? מכיון שכל עוד שלא הגיע לשלימות כמו דוד המלך ע"ה שיכל להעלות את כל השרשים ולתקנם, למרות שהוא כבר ביטל את מציאות הגוף עדיין יש לו שרשים, נשמות שנדחו ע"י חטא עץ הדעת, והם צריכים להתעלות ע"י עבודה. והרבש"ע רוצה עבודה מכל אדם לא רק מן הצדיק אמת, הוא לא רוצה שהצדיק יעבוד עבור צאנו, הצדיק הוא רק רוצה את הצאן, ומכיון שללא גוף הוא לא יכול לרעות את הצאן והוא רוצה בלא צאן, לכן הרבש"ע אומר לצדיק אמת "לך רד", כדי שכל הנשמות האחוזים בו יוכלו להתעלות בעבודתם. כל אחד צריך להגיע לבחינה כמו הצדיק אמת, לא תובעים ממנו עבודה יותר ממה ששורש נשמתו יכול. לכן תובעים מכל אחד ואחד שיחדיר הכרה זו בעצמו. מדיבורים לבד לא יוצא כלום, להיפך, אחרי שמדברים והוא שומע, הוא נהנה שמקבל וכבר יש לו מזה סיפוק. וכמו אחד שלומד ואינו חוזר שלא נשאר לו מזה כלום. לכן צריך לחזור ולחזור עד שנהיה אצלו הדבר מציאות. טוב לי כי עוניתי למען אלמד חוקיד.

כל אדם מוכרח לעבור יסורים, באם לא יעבור יסורים הוא מלאך ולא אדם. וכל אחד צריך להבין שהרבש"ע לא ברא אותו כדי לענותו, רק בכדי שהחומר יהיה מציאות של קדושה. וכל פעולה שאדם עושה - כל אחד במקום שהוא נמצא - מובילה אותו אל התכלית של ביטול המציאות שלו, בכל הכוחות של האדם הרבש"ע נטע את הבחינה שמראה לו את האמת, למשל כאשר הוא עושה איזו פעולה ואינו מצליח בה, והיה אם הוא הולך בדרך הטבע הוא מנסה לתרץ את עצמו שאך מקרה הוא זה, אך זה

המשך מעמי קודם

שלפני הבריאה, שכל החושך הוא אור. וזהו תכלית הבריאה להחזיר את העולם לתיקונו כמו שהיה בעת שנברא וכשמגיע לדרגה זו אין הוא מציאות אנוש כלל, מכיון שהגוף נתהפך להיות נפש, ואז ההתגלות האלוקית בגוף הזה היא בשלימות, כמו שהיה בתווה ובוהו שבראשית הבריאה - "בראשית ברא אלוקים".

(- חאשק יב"א ח"ב -)

ומנהיגה אותה. וממילא כאשר הוא נמצא בעמקי הקליפות והולך בדרכי האמונה, מתגלה האור הפנימי של הרבש"ע שמחיה את הקליפות ומנהיג אותם כרצונו, שכל החושך כולו הוא אור. וזהו תכלית הבריאה, שהאדם צריך להשיג (ידערהערן) שקץ שם לחושך, ובתוך החושך הגדול מגיע לזה אור שמהפך את התווה ובוהו (אור וחושך משמשים בערכניה) של עולם הטבע שהחושך מכסה את האור, לתווה ובוהו

בעזה"ש"ת תתקיים נסיעה למירון ביום שלישי ב' דחז"מ פסח
בשעה 12.00 בצהריים, היציאה מרח' החשמונאים

שהשמחה במעונם

הר"ר שמואל קלירס ומשפ' להולדת הנין

הר"ר יאיר וינשטוק ומשפ' להולדת הנכד

הר"ר שמעון פריינד ומשפ' להולדת הבן

הר"ר אברהם משה קיפר ומשפ' להולדת הנכד ואירוס' הנכדה

הר"ר אמנון כוור ומשפ' להולדת הנכד

הר"ר אליהו כוור ומשפ' להולדת הבן

משפ' מנדלוביץ לאירוס' הנכד

הר"ר יחיאל פרוש ומשפ' לאירוס' הבן

הבה"ח אשר פרוש לאירוסיו

הר"ר מנחם יהושע רובינפלד ומשפ' לאירוס' הנכדה

הר"ר יונה מילר ומשפ' לאירוס' הבת

הר"ר שמעון ברזסקי ומשפ' לאירוס' הבן

משפ' גולדשטיין לאירוס' הנכדה

הר"ר דוד גולדשטיין ומשפ' לאירוס' הבת

הבה"ח יעקב ברזסקי לאירוסיו

יד"ע
מערכת החברותא
ח ערני 3

02 - 5829688 ☎

02 - 5325477 פקס

5080 ת.ד.

ירושלים 91050

לעילוי נשמת

הר"ר אריה מרדכי בן הר"ר שאול יצחק ז"ל נלב"ע ז' ניסן

הר"ר אפרים זושא בן הר"ר שאול ז"ל נלב"ע ז' ניסן

ת. נ. צ. ב. ה.

לעילוי נשמת מוה"ר ר' אשר ב"ר אריה מרדכי זצ"ל זי"ע